Paranics László – Meredith Hunter Ordítja Az Amerikai Himnuszt
(Lower Manhattan Bulvárhősei II. - Üzenet A Halott Allen Ginsberghez)

Rózsaszín felöltős, öblös- kalapos, rágós- dzsesszpipás fószer tolta ki ülepét a Nyugat-Newark Irvington plázából. A cipőpucoló két afro-srácnak odalegyintett kis pénzgyűjtő edényébe gyomorfekélyes 5 és ½ ruppót. (Ebből a pénzből egy kiscsomag almásrétest lehet venni, de „ha randira hívnál egy lányt, inkább ne tedd" illúziókergető ésszerűséget szimatolja bennük.)
A yellowcabs benzinszivattyúi gőzfürdőt teregetnek a Market Street-en közel a Heights Egyetemhez, olyan nagy a tumultus, az aszfaltút széli aknanyíláson, a csatorna mélyéről feltörő gáznyelvekkel csalja az éles, s szeszélyes allegrot a miniatűr Empire State Building téri makettjéhez a járdáról elhaladó populáció. A dudaháború hadtáncra lejt, a buszokon faji besorolásalapon szállítják az iskolásokat, külön a fehéreket, külön a feketéket, s még az angol-szász fehérek, s digók között is különbséget vetnek, mint a zsidók és keresztények közt. Ebben az országban úgy néz ki ez sohasem fog megváltozni. Egy-egy bárból kiőgyelgő divatpár, kik szerelmes sóhajokban mérik a demokráciát, mint a párizsi Étoile-on, ahol sanzonfajták osztják meg az emberi érzéseket, s a szerelmesek hídjain zengenek a legékesebb hangú „szép jövőt postázó" madarak. Ez nem az a világ. Itt a kétszínűség az alapmodor, gátja minden tisztakezű imaszájnak. Tunikában kérető dámák lesik ki lesz az első, aki észreveszi őket, de túl éhesek, s minden szemet maguknak akarnak, sőt követelnek. És a zsinagógából Haggádát szorongató rabbik éneke fordul forgótárcsa-dinamikával az őket szidalmazó nyugati nemzedék házsártos rímeivel, márha stilisztikailag jól ejtik. Itt nem okoz csodát, ha artikulálni nem tudó tömegekkel találkozunk, a presszópezsgés, az ittasüzlet herointűk császárainak gondosan megművelt bűnkertje itt hegyesedik. A bárok mosdóiban és utcai sikátorok szürke kukasorainak mélyén több sátáni töltettel kezében remegő gyászhuszárral találkozunk. Félelmesek, s a tömeg közt vegyülnek, néhol nehéz kiszimatolni melyik borít reánk majd veszélyt, így a sietve közlekedés már egy bevett szokássá nőtte ki magát New York utcáin. Harlemből érkező taxisok parádéja gyötri a flaszteri mérgeskígyónedűs ámokfutókat, akik ütik-verik a taxisok szélvédőjét, hol ablaktörésig, berettákkal és 45-ös magnumokkal, hol coltokkal hadonászó sofőrök sorozzák falhoz őket, mint a helyi new-arki rendőrök, akik alighanem George Wallace alabamai szenátor rajongótáborát erősítenék, mint egykori őseik, s ordítják a négerekre: Up Against The Wall, Motherfuckers! Gödörbe vájolt kerekek hintaruganya ugráltat a föld, s a bádog félszege közt. Kérdezi, akihez beültem: Hova lesz a menet, Uram? – Mondom neki: Morris Park, Bronx – Rocco Miano Way-re!
Nem túl bátorító, kissé ideges, zabolátlan felszólítása hangzott el hangosabban az iménti kérdésnél: Remélem, van pénze!
Szótlan maradtam, de kedves volt, egy-két látnivalót is megemlített grátiszként, amikért fizetnem naná, hogy nem kellett. Esténként a szállásomról, ahol noteszt vezettem, hallom az asztma-rohamos szomszéd hörgését, macskája elhanyagolt, rosszul táplált jószág volt. Úgyhogy gondoltam, amíg itt vagyok gondjaimba is vehetem akár. Egyik szobában szüntelen gyermeksírást fújt ki a hajnali szél, amely a rendőrszirénákkal, s a tűzoltószirénák ordításával játszott egy gyűrött levelet az igazságosságért életüket áldozta szellemekhez. Akik nem hallanak már minket. Sokan kérdezték ki az a békakirály? Ő az ördög földi kiváltságáért felelős szellemek vezére, vagy talán maga az ördög. A békakirály mindent lát, farmerdzsekit hordó utcai bálványozók és hozzám hasonlatos költészeti dilettánsok görbe tintamolyok türelmével esedezik előttünk, s tivornyája tudatunkban vagy azonkívül buzdít az agresszióra, mint a tűzlétráról fel-leszökő rablópandúrok, kik zsebében mindig van legalább egy életre éhes kés, legtöbbjüknél pisztoly, s nem kérdeznek, ha hozzád törnek be, oly sikátoros környéket képzeljetek el, ahol megnyílik legalább 1-2 tucatnyi búvóhelyre meredő útszakasz, így egy éjszaka alatt akárhány emberrel végezhetnek, a józanabbak, kik nem ettek meg annyi morfiumot vagy diacetil-morfint könnyen letudnak lépni, észrevétlenül, s akár csendben is.
A hőmérséklet irgalmatlan vészsebesen csökkent, ördögi nyálkahintés a vércsakrákban, a dísztárcsás

költészeti lokomotív volt egyetlen menedékhelyem, ahová elbújhattam, s fagyra, az LSD színnyomda festékeiben bíztam, mely csak álomba ringat, de a tűhegyes jégkarmok az arktiszi medvepásztor alantasai, a manhattani drótmozikból gyötörték át a svindler bőrdzsekis fegyverneppert, s bízta gondjaira a lelkem, aki majd fegyver után, persze, hogy droggal is bepróbálkozik, s nekem még valójában fegyver sem kellett, a palládium-palackot szorongató zsebesek és nimolista árnyékemberek ott kuporogtak minden lépcsőház pincelejárójának rakterében, a kazánházakban, a kiszorultak zsarátnoki hordók, fa és széntüzelő melegedő helyek, ótvar birkapáholyában rekedtek. Ismertem a Cowgirl Sea Horse vendéglőt, a manhattani Front Street sarkán, nyomban a Brooklyn-híd manhattani hídfőjének közvetlen közelében. Allen Ginsberg ezen a terepen fogalmazott két álruhás őrültről, akik smasszereket, járőröket kentek meg, s cigarettatálcákba rejtegették üzletük valódi portékáját: a heroin, s pénzmiriádot. Én is láttam őket álmomban, Lower Manhattan bulvárhőseit, s köztük egy kirívóan vagány megjelenésű, smaragdzöld szmokingot viselő, afro-amerikait, a békakirálynak cinkostársa bújt ki, aki a „God Bless Dear Amerikát" fütyülte, nyomban meglepődtem volna magamon, ha elsőre nem ismerem fel az ipsét, ő Meredith Hunter volt. Eltűnt az árnyéka rögvest, ahogy kezet ráztam volna vele, betértem a Cowgirlsbe egy pohárkára, rumot ittam, azóta nem fogyasztok alkoholt, se nem cigarettázom, droggal kérkedni, se dicsekedi nem szabad, veszélyes, bár szinte mindent kipróbáltam már. A sportolás azon a környéken erős gúnyt és veszélyes atrocitást fémjelzett. Csonka bérkaszárnyákba betérni, csak öltönyös brókernek látszó dílerek szokásától igen eltérő eset, mivel ott brókereket nem találni, csak lepukkadt szipusokat, így a szintetikus pszichoaktív szereket, mint amphetamint, meszkalint, hashisht vagy kannabinoidokat könnyű kiárusítani, a pénztelenek ölni képesek értük, fegyvert kapnak az üzletirányító bennfentesektől, hogy gyűlöletüket kifejezzék élesre biztosított lőfegyverek birtokosaként, nem szívesen jár ember este ezeken a környéki lokálpatrióta helyeken. A smasszerek fizetett zsoldosbiztosok, egy néhány megkent zsernyák és máris nyélben állnak e betondeltás hadvezérek. Lilith, Asmodeus, Beelzebub, Lucifer, Mammon, Belfegor, Sátán, a hét herceg, akik az arktiszi bakó hómedvepásztor tisztítóbrigádjaiként tartandók számon New York utcáin, Harlemtől Jersey-ig. Ők vezetik az utcai lepárlókat, hol egyetemi kezek, a disszertációktól könnyed, multi-intellektusú fitymaszövegkezelő iroda elnökei nem teszik be a lábukat, s nem mentesek a bűnök alól ők maguk sem. Éjszakai csótánysereg általában a vörös lámpásnegyedbe kéri első átszállását, méghozzá a helyi közlekedési rendészektől, majd ha az üzlet beindul a drogbusinesstől a szerencsejátékba, a hazárdírozó leplek fénye burkolatában mindenhogyan megvetik lábukat. Utcán kuncsaftok után lesnek, áldozatokra, az urbánus miliő között széttagolt kliensek között könnyű próbaprédákra vadászni, aki, ha beválik akár törzsvendég is lehet, vegyi kéncsövekbe, görebekbe teszik a folyékony és fűszernövényeket, majd állami tulajdonban lévő kulcsínyek mögé rejtik e ördögi titkokat, hogy ne gyűljenek rendőri bilincsek alágyűrt karok kötésein át a bizonyítékterjesztés hatósági rendelkezésül. Tisztaszagú üzlethálózat, s az utcai sikolyok kurvák, pederaszták, buzik, narkósok, piások, melegcsajok, gyilkosok, s a tömény gyűlölet és reszketéstől szürkebolyhos arclebenyű járókelők könyörgései, s séta- menekülő, ordító félelmeik rekesztik be a zord, hidegtalpú, nyersdilemmát. Egészen a formalinagyaktól és terpentingörebektől szurtos macskakésvajon is túl e pokoli leckeírásban, ami Duke Ellington kocsi- dzsesszétől a The Mooche-t itatta be velem egy amondó, koraesti órában, mikor a roscoei tömegsíron át, LSD szőnyegtől spektrumlátás, s torz üveges körképek billentették ki az elmém valódi perspektívájából. Egy autó haladt el mellettem lassan, nyitott szélvédőjéből áradt ki a dallam, ami felejthetetlen volt számomra, s a szél ereje megszűnt létezni, s csak képregényekbe szortírozott jeleneseket láttam, melyeknek angyali léptük volt, s emberi nyomuk, a talajt nem érezvén ólomsúlyú testek keselyű táncát éreztem a szubatomi térben, a firmamentum eltűnt, az Elm utca hadat üzent, kátyúkba hajtott autómobilok szidalmazó fegyenckergetése fojtotta el bennem végleg az emberi érzéseket, nem éreztem mást, mint kifacsart citromtesteket, emberi orcákkal, akik perlekednek és menekülnek. Önmaguktól.
Csak szédelgek és fütyürészek, nem zavarnak a hittelen zajkeltő ormótlan hangzavarral, s mint kivont

kard a két nyoszolya között emlegetett allegóriával, oly nyugodtan elheverészek gondolataimban a folyamatosan ismétlődő, gyilkos álom birizgáló szimptómáival, melynek egyetlen lépése kerekút, többlépése visszaút egy éberképzeletszülte, szürrealista világba, melyet időnként újra álmodok, s mint kitartó ember érzésekkel élek is meg újra egy életet a manhattani álomban.

2018.11.11